

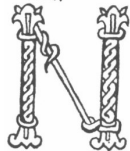
Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ
Ἀριθμός φύλλου 90, 91

1, 16 Αὐγούστου 2002

Τιμή στό ἀθόρυβο μεγαλεῖο

Νοιώθω τήν ἀνάγκη νά γονατίσω καί νά καταδέσω σεβασμό καί τιμή μπροστά στό ἀθόρυβο μεγαλεῖο. Στή σιωπηλή ἀρετή. Στό διακριτικό, σεμνό βηματισμό, πού πραγματοποιεῖται, ἐνσυνείδητα καί εὐσυνείδητα, μέσα στό θόρυβο τῆς ἐποχῆς καί ἀνάμεσα στίς

πολυδιαφημισμένες καί κατακυρωμένες(!) μέ πλαστές πιστοποιήσεις, εἰδωλικές παρουσίες τοῦ ἀπολίτιστου πολιτισμοῦ μας. Στό μόχθο, πού δέν περνάει σάν εἶδηση. Στήν προσφορά, πού δέν καταγράφεται σάν καταξίωση. Στή θυσία, πού δέν εἰσπράττει τόν ἔπαινο καί τήν ἀναγνώριση.

Θέλω νά κάνω μιὰ πράξη καρδιάς. Μιά ἀνταπόδοση εἰλικρίνειας ἐπὶ τήν κρυστάλλινη εἰλικρίνεια. Μιά κατάθεση θυμιάματος, ἐκεῖ, πού θυσιάζεται ἀληθινά ἡ πρόσκαιρη εὐμάρεια καί ἡ χαρά, γιά νά προκύψει ἡ ἀνόδυτη ἀνθοφορία τῆς προσωπικότητος καί ὁ γνήσιος καρπός τῆς ἀγάπης. Μιά σπονδή ἀναγνώρισης καί εὐγνωμοσύνης ἐκεῖ, πού οἱ σταυροί τῆς ἀνθρώπινης προσφορᾶς καί τῆς ἀνυστερόβουλης θυσίας σκιάζονται, δυναμικά καί δημιουργικά, ἀπό τόν ἕνα καί μοναδικό Σταυρό τοῦ σαρκωμένου Λόγου καί ἀγιάζονται ἀπό τίς αἱμάτινες σταγόνες, τίς ἀτίμητες αὐτές σφραγίδες τῆς θείας Ἀγάπης.

Τά σύγχρονα μέσα ενημέρωσης δέ φωτίζουν αυτούς τους χώρους. Μήτε ζουμάρουν στίς φυσιγνωμίες, τίς ρυτιδωμένες από τόν κόπο, τήν οδύνη, τή θυσιαστική αποφασιστικότητα, τή διακονία τοῦ «λεντίου». Οἱ ἐφημερίδες μας καί οἱ τηλεοράσεις μας φωτογραφίζουν τή ματαιότητα, τή χλιδή, τήν ἀρρωστημένη ἐγωκεντρικότητα καί τή διαφθορά. Τά δημοσιογραφικά μαγνητόφωνα καί οἱ κάμερες περιδιαβάζουν στά γήπεδα τῆς ἄγριας ἀναμέτρησης καί στά στέκια τῆς προκλητικῆς διαφθοράς. Καί ὑπερπληρώνουν καί καταταλαιπωροῦν τίς αἰσθήσεις μας, τήν ὄρασή μας καί τήν ἀκοή μας, μέ τήν τεχνητή, τήν ψεύτικη λάμψη τοῦ ὑπόκοσμου. Δέν καταδέχονται νά ἀναζητήσουν τήν ἀδιαφήμεστη ὁμορφιά, τό θησαυρισμένο καί κρυμμένο κάλος τῆς ψυχῆς, τήν προσφορά ἀγάπης, πού εἰσφέρεται ταπεινά στόν «ἀδελφό» ὅλων μας, πού, ταυτόχρονα, εἶναι ἀγαπημένος «ἀδελφός» Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Θέλω νά ξεφύγω ἀπό τά καλούπια τῆς βρώμικης διαπλοκῆς. Νά προσεγγίσω τοὺς ἀπροσκύνητους. Τοὺς ἀληθινούς. Τοὺς ἁγίους. Θέλω νά ἀσπαστῶ τό ρυτιδωμένο χέρι τοῦ πιστοῦ καί ἀφοσιωμένου λειτουργοῦ τῆς Ἐκκλησίας μου, πού ὑψώνει καθημερινά τήν ψυχὴ στό θρόνο τῆς Χάριτος καί ἐκφράζεται μέ πόθο καί πάθος: «**Ἡ καρδιά μου πρὸς Σέ, Δόγε, ὑψώθῃτω καί οὐδέν θέλξει με τῶν τοῦ κόσμου τερπνῶν, πρὸς χαμαιζηλίαν**». Νά τοῦ πῶ ἓνα εὐχαριστῶ καί νά τόν παρακαλέσω, νά συνεχίσει, μέ τήν ἴδια πιστότητα καί τήν ἀκάματη ἐγκαρτέρηση, τή λατρεία τοῦ προσώπου τοῦ Θεοῦ καί τῇ διακονίᾳ τῆς εἰκόνας Του, τοῦ ἀνθρώπου.

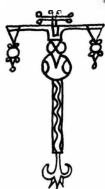
Θέλω νά εὐχαριστήσω καί νά τιμήσω μέ ὅλες μου τίς δυνάμεις, τήν ἀθόρυβη μάνα, τήν ἱερὴ ὑπαρξή, πού δέν περπάτησε στόν πολυσύχναστο δρόμο τῆς ἐπίδειξης καί τῆς αὐταρέσκειας, ἀλλὰ ἐπέλεξε, μέ βαθεῖα ἐπίγνωση τοῦ ρόλου τῆς, τῇ θυσία, γιά νά ἀναστήσει ὑπάρξεις γεμάτες πνεῦμα καί προικισμένες μέ ὁράματα προσφοράς καί δημιουργίας.

Θέλω νά καταθέσω ἓνα δάκρυ εὐγνωμοσύνης στά πόδια τῶν συνανθρώπων μου, τῶν παλιῶν καί τῶν σύγχρονων, πού δέν ἀγάπησαν τόν πλοῦτο, μήτε γοητεύτηκαν ἀπὸ τήν κοσμικὴ ματαιότητα, ἀλλὰ δούλεψαν, σκληρά καί ἐπίμονα, γιά νά ἀνεβάσουν τὴ στάθμη τῆς ἐπιστημονικῆς γνώσης καί γιά νά εὐρύνουν τίς ἐφαρμογές τῆς τεχνολογίας. Νά τοὺς βεβαιώσω, πὼς εἶναι εὐεργέτες ὅλων μας. Πὼς τοὺς ἀναγνωρίζουμε καί τοὺς τιμοῦμε.

Θέλω νά πῶ σέ ὅλους τοὺς ταπεινοὺς ἐργάτες τοῦ πνεύματος καί τῆς ἀγάπης ἓνα «εὐχαριστῶ». Καί νά ἐκφράσω τόν πόθο καί τήν εὐχή, κάποτε, τὰ μέσα τῆς μαζικῆς ενημέρωσης νά στρέψουν τήν προσοχή τους σ' αὐτούς. Καί νά σταματήσουν νά μᾶς βομβαρδίζουν μέ τήν εὐτέλεια καί μέ τὴ χυδαιότητα.

Κάθαρση ἀκάθαρτη

ρεῖς μήνες, Ἀπρίλιο, Μάϊο καί Ἰούνιο, ἡ ἐκκλησιαστική διοίκηση στήν ἐντατική καί ὁ λαός σέ ἀναμονή. Μέ βαρύτατη, θανατηφόρο νόσο. Καί, δυστυχῶς, μέ ἀπόφαση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστόδουλου, ἀδικαίωτη καί ὑποπτη, θά μένει στήν ἐντατική γιά ἀπροσδιόριστο χρόνο.

Οἱ ὑπεύθυνοι καί ὑπόλογοι διαχειριστές τῆς κρίσης βρίσκονται σέ πλήρη σύγχυση. Ἀντί νά πιάσουν στό χέρι τό νυστέρι τῆς κάθαρσης καί νά ἀποβάλουν τή γάγγραινα, μεθοδεύουν τήν πρόσκαιρη ἐπικάλυψη. Στοιχειοθετοῦν, στό σκοτάδι τῶν προσωπικῶν φιλοδοξιῶν τους καί στήν παραζάλη τῶν φοβῶν τους, ἐνέργειες, πού εἶναι πέρα γιά πέρα ἀκάθαρτες. Συμβιβάζονται μέ τή διαφθορά. Ἀποδέχονται τά ρετάρια τῆς ἠθικῆς παραζάλης. Διοχετεύουν στά κανάλια τῆς πληροφόρησης ἐπεξεργασμένες εἰδήσεις καί μηνύματα, πού στρεβλώνουν τήν εἰκόνα τῆς σημερινῆς πραγματικότητας. Εὐθυγραμμίζονται μέ τά ὄνειρα καί μέ τίς ἐπιδιώξεις τῶν μελῶν τοῦ κλιμακίου τῆς ἠθικῆς ἀσχημίας.

Κύριος ὑπεύθυνος ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

Χριστόδουλος. Ὁ ἐμπνευστής, ὁ ἀρχιτέκτονας καί ὁ ἐργολάβος τῆς ἀκάθαρτης μεθόδευσης. Περιφέρεται στούς Ναούς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καί, «εὐκαιρῶς ἀκαιρῶς», ὁμολογεῖ: «δέν εἶναι ὁλαρόδινα στήν Ἐκκλησία. Δέν εἴμαστε ὅλοι ἀντάξιοι τοῦ ρόλου μας. Ὁμολογῶ ὅτι ὑπάρχουν κληρικοί ἀκάθαρτοι... Κάποιοι ἀπό μᾶς ἐνδιαφέρονται γιά τήν κοσμική ζωή. Τρῶνε καλά, ζοῦν καλά καί ντύνονται καλά. Μέ αὐτό τόν τρόπο ζωῆς τους προκαλοῦν καί δημιουργοῦν κακή εἰκόνα στήν Ἐκκλησία» («Ἐλεύθερος Τύπος» 1 Ἰουλίου 2002). Ἀλλά, ἐνῶ ἐντοπίζει τή νόσο, φοβᾶται καί ἀδρανεῖ. Δέν κάνει τίποτα ἀπολύτως, γιά τήν ἀντιμετώπισή της. Γιά νά ἀνακόψει τήν ἐπέκταση τῶν σκανδάλων. Γιά νά καθαρίσει τήν αὐλή τῆς Ἐκκλησίας ἀπό τήν κόπρo τοῦ Αὐγείου. Αὐτός, πού ἐξ αἰτίας τῆς θέσης του καί τῆς ἀποστολῆς του, εἶναι ἐπικφορισμένος μέ τήν εὐθύνη νά ἀπαλλάξει τό Ἱερό Θυσιαστήριο ἀπό τοὺς σκανδαλοποιούς, περιορίζεται στούς ἀφορισμούς καί στήν πρόσκληση, νά πετάξουν μόνοι τους οἱ ἀνάξιοι κληρικοί τά ράσα τους καί νά διακόψουν τήν ἱερατική παρουσία τους. Καί σταματάει ἐκεῖ.

Δειλά καί φοβισμένα. Δέν ύψώνει ανάστημα. Ίσως γιατί δέν τό διαθέτει. Καί δέ βάζει σέ κίνηση τούς μηχανισμούς αὐτοκάθαρσης, πού διαθέτει ἡ Ἐκκλησία. Δέν παραπέμπει τούς ἀδιάντροπους ἥρωες τῶν σκανδάλων στά Ἐκκλησιαστικά Δικαστήρια. Καί δέν φροντίζει νά ἀπομακρύνει ἀπό τίς ὑπεύθυνες ἐκκλησιαστικές ἐπάλξεις ἐκείνους, πού σέρνουν πίσω τους, ὑπέρφορτους, τούς ἀσκούς τῆς ἀδιάντροπιᾶς καί τοῦ ἐξευτελισμοῦ τῆς ἀνδρικής τους ὑπόστασης.

Ἀλλά, ἄν ὁ προκαθήμενος, πού βαυκαλίζεται, ὅτι εἶναι ὁ «πρῶτος» καί ὁ ἀρχηγός τῆς Ἐκκλησίας»(!!!), στέκεται παρατηρητής, μέ χέρια σταυρωμένα καί μέ τό στόμα ἐπτασφράγιστο, ἄν δέν κάνει τήν παραμικρή κίνηση γιά τήν κάθαρση τῆς Ἐκκλησίας ἀπό τούς ἀνάξιους ρασοφόρους, ποιός θά εὐαισθητοποιηθεῖ καί ποιός θά ριψοκινδυνέψει νά ἀντιπαραταχτεῖ μέ τούς ἐπιτελεῖς τῆς διαστροφῆς; Μήπως τήν κάθαρση θά τήν κάνει τό ἀπορριμματοφόρο τοῦ Δήμου; Μήπως τούς σκανδαλοποιούς θά τούς ἀντιμετωπίσει ὁ αὐτοματισμός τοῦ νεκροθάφτη; Ἡ μήπως θά πρέπει νά προσδοκοῦμε τήν ἔκρηξη τῆς ἀγανάκτησης τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος, πού θά ἀναγκαστεῖ νά συμμαχήσει μέ τίς δυνάμεις τῆς ἀνατροπῆς, ὅπως ἔγινε πρίν ἓνα περίπου αἰῶνα στήν αἵματοβαμμένη γῆ τῆς ρωσικῆς Ὁρθοδοξίας;

Οἱ σκοτεινές καί ὑποπτες μεθοδεύσεις τοῦ Χριστόδουλου κατά τούς μήνες, πού σέρνεται τό σκάνδαλο Μπεζενίτη στούς διαδρόμους τῆς δημοσιογραφίας καί στά ὀρθάνοιχτα παράθυρα τῶν τηλεοράσεων, εἶναι ἀλυσίδα ἀτέρμονη. Κανένας, ὅμως, κρίκος δέ

δένει μέ τήν παράδοση τῆς Ἐκκλησίας καί δέν ἐμφανίζει ἐξάρτηση ἀπό τόν Κώδικα τῶν Ἱερῶν Κανόνων. Ἀντίθετα, ὅλες οἱ ἐπινοήσεις του καί ὅλες οἱ ἐνέργειές του ἀποδεικνύονται δειγματοληψία κοσμικοῦ ἀποπροσανατολισμοῦ. Ἡ αὐθαιρεσία ἀποτελεῖ τόν καμβά, πάνω στόν ὁποῖο προσαρμόζονται οἱ ἀκατάστατες βελονιές τῶν πρωτοβουλιῶν του. Ἡ περιφρόνηση τοῦ κοινοῦ αἰσθήματος δικαίου καί τῆς ἠθικῆς εἶναι τό πρόδηλο κίνητρο τῶν ἐμπνεύσεων του καί τῶν παρεμβάσεων του.

Τό κομμάτι τῆς ἀλυσίδας, πού ἐκτυλίχτηκε ἴσαμε τό τέλος τοῦ μηνός Μαΐου, τό ψηλαφήσαμε καί τό περιγράψαμε σέ παλιότερη ἀναφορά μας. Τώρα θά ἀναφερθοῦμε στά πονηρά τερτίπια, πού ἐπινόησε καί πού μεθόδεψε ὁ προκαθήμενος, γιά νά παρακάμψει τήν ἀντίσταση τῶν Συνοδικῶν συνιεραρχῶν του κατά τή συνεδρίαση τοῦ Συνοδικοῦ Σώματος τῶν τελευταίων ἡμερῶν τοῦ Ἰουνίου 2002.

Ἡ πλειοψηφία τῶν μελῶν τῆς Διарκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου ἐπέμενε καί καλά ἔκανε νά πρυτανεύσει ἡ προσταγή τοῦ Νόμου. Νά ὀριστεῖ Μητροπολίτης ἀνακριτής, γιά νά ἐρευνήσῃ σέ βάθος τήν ὑπόθεση. Καί νά διαβιβαστεῖ ὁ φάκελλος στό ἀρμόδιο Ἐκκλησιαστικό Δικαστήριο. Ἀλλά ὁ Χριστόδουλος δέ δέχτηκε τήν εἰσήγηση τῆς πλειοψηφίας. Μέ χέρια καί μέ πόδια, μέ γλώσσα καί μέ δόντια, ἀγωνίστηκε νά ἀποτρέψει αὐτό τό ἐνδεχόμενο. Ἡ γραμμή του ἦταν νά μπεῖ ἡ ὑπόθεση στό ἀρχεῖο. Νά μή προχωρήσῃ ἡ νόμιμη διαδικασία. Νά μή ἐρευνηθεῖ τό περιεχόμενο τῶν ἐπίμαχων κασετῶν. Καί νά μή στηθεῖ τό Ἐκκλησιαστικό Συνοδικό Δικαστήριο, γιά νά δικάσῃ

τόν όμοφυλόφιλο φίλο του Μητροπολίτη.

Οί παρακαμπτήριες έπινοήσεις Χριστόδουλου, πού, άτυχέστατα, έκαμψαν τήν άντίσταση τής πλειοψηφίας και πέρασαν, ως άποφάσεις τής Διαρκούς Ίερās Συνόδου, ήταν δυό. Τίς ύποστήριξε μέ πείσμα. Καί τίς κατέγραψε στά Πρακτικά, ως άποφάσεις του Σώματος. "Αν κανείς τίς τεχνολογήσει και τίς λεπτολογήσει, βλέπει ότι προδίδουν πανικό. Σύγχυση στό κρανίο. Καί άτακτο σχεδιασμό ένεργειών, γιά τή διάσωση του ρασοφόρου, πού έξευτέλισε τήν άρχιερωσύνη του δουλεύοντας στό διάστροφο έρωτα.

1. Ή πρώτη έπινόηση Χριστόδουλου. Κάλεσε τόν ύπόλογο Μητροπολίτη, τόν Παντελεήμονα Μπεζενίτη, νά πληροφορήσει τό Σώμα, άν έκανε χρήση του δικαιώματος, πού του είχε παραχωρήσει ή Σύνοδος στις 31 Μαΐου. "Αν, δηλαδή, κατέθεσε μήνυση ή άγωγή έναντίον εκείνων, πού σκηνοθέτησαν και πραγματοποιήσαν τήν ύποκλοπή των αίσχρων τηλεφωνημάτων του και έναντίον έμοϋ, πού υπέβαλα, νομότυπα και μέσα στό πλαίσιο των Ίεροκανονικών έπιταγών, έγκληση έναντίον του στη Διαρκή Ίερά Σύνοδο.

Και εκείνος πώς άνταποκρίθηκε; Τί άπάντηση έδωσε;

Ή ίδιος δέν έμφανίστηκε στη Σύνοδο. Άλλά, σύμφωνα μέ όσα γράφει ό δημοσιογράφος τής άρχιεπισκοπικής αύλης στην έφημερίδα «Έλεύθερος Τύπος», μέ έγγραφό του, πληροφορεϊ τους Συνδικούς, ότι «ύπάρχει πληρεξούσιο του ίδιου προς τους δικηγόρους κ. κ. Δ. Γκοϋσκο και Γ. Ράπτη, γιά νά άντιμετωπίσουν τή σέ βάρος του κα-

ταγγελία» («Έλεύθερος Τύπος» 27 Ιουνίου 2002).

Και άποσαφηνίζει στό ρεπορτάζ του ό άρχιεπισκοπικός δημοσιογράφος: «Από τήν άνάγνωση του πληρεξουσίου στη ΔΙΣ διαπιστώθηκε, ότι οι δύο δικηγόροι έχουν τό δικαίωμα νά τόν έκπροσωποϋν στά δικαστήρια και νά προβοϋν στά δέοντα και νόμιμα γιά νά άντικρούσουν έξωδίκως και δικαστικώς τίς ψευδεϊς και συκοφαντικές είς βάρος του έντολέα τους κατηγορίες».

Από τά κείμενα αύτά συνάγεται, ότι ό ρασοφόρος Μπεζενίτης δέν προσέφυγε στά πολιτικά Δικαστήρια, ίσαμε τήν ήμερομηνία, πού του είχε τεθεί ως καταληκτική, δηλαδή ίσαμε τό τέλος Ιουνίου.

Ή δυνατότητα, πού του είχε παραχωρήσει προνομιακά, αλλά και παράνομα, ή Σύνοδος, ύστερα από τήν έπίμονη είσήγηση του προέδρου Χριστόδουλου, ήταν και σαφής και έντασσόταν σέ χρονικά όρια. Του επέτρεψε, μέσα στον ένα μήνα, πού μεσολαβοϋσε από τή συνεδρίαση τής Συνόδου τής 31ης Μαΐου ίσαμε τή Συνεδρίαση του τέλους Ιουνίου, νά καταθέσει στό δικαστήριο τίς μηνύσεις του και τίς άγωγές του. Και τίποτε περισσότερο.

Και αύτός, αντί των δικογράφων, πού έπρεπε νά είχε καταθέσει, έμφάνισε ένα άπλό πληρεξούσιο προς τους δικηγόρους του, μέ τήν έντολή νά μελετήσουν τό θέμα και νά «προβοϋν στά δέοντα και νόμιμα». Γιά τό πότε θά γίνουν οι έέργειες αυτές, δέν πληροφορεϊ τή Σύνοδο. Τό χρονικό όριο μένει άνοιχτό. Έτσι, πού ή ροή του χρόνου νά κινεί τό μύλο τής λησμοσύνης.

Τό προνόμιο, πού παραχώρησε ὁ κ. Χριστόδουλος στὸν ἀγαπημένο του φίλο, μέ τὴν ἀνοχή τῶν Συνοδικῶν Ἱεραρχῶν, εἶναι πρωτότυπο καὶ πρωτάκουστο. Ξεσήκωσε θύελλα στὸ νομικὸ κόσμο. Καὶ ἄφησε ἀναυδούς ἐκείνους, πού ἀγαποῦν τὴν Ἐκκλησία καὶ ζητοῦν ἐπίμονα νὰ αὐτοκαθαρθεῖ ἀπὸ τὰ σαπρὰ στελέχη Της.

Ὅταν κατατίθεται σέ ἓνα ἀρμόδιο Σῶμα ἢ σέ ἓνα Δικαστήριο καταγγελία, πού ἀναφέρεται σέ ἠθικά σκάνδαλα ἢ σέ ποικίλες ἐκτροπές, ἡ Διοίκηση ἢ τὸ Δικαστήριο εἶναι ὑποχρεωμένα νὰ ἐνεργήσουν σύμφωνα μέ τὸ Νόμο. Καὶ νὰ ἀντιμετωπίσουν δυναμικά καὶ ἀποτελεσματικά τὴν ἐκτροπή. Ποτέ, κανένα διοικητικὸ Σῶμα καὶ κανένα Δικαστήριο δέ δίνει προθεσμία στὸν κατηγορούμενο, νὰ ὑποβάλει μηνύσεις στοὺς κατηγοροῦς του. Αὐτὸ ἀποτελεῖ δικαίωμα τοῦ κατηγορούμενου, ἀλλὰ δέν ἀναστέλλει τὴ δικαστικὴ διαδικασία. Στὸ τέλος-τέλος, ἂν οἱ κατηγοροὶ του τὸν συκοφαντοῦν, αὐτὸ θὰ ἀποδειχτεῖ κατὰ τὴ διαδικασία τῶν ἀνακρίσεων καὶ κατὰ τὴν τελικὴ ἐκδίκαση τῆς ὑπόθεσης. Ὅποτε θὰ ἀθωωθεῖ καὶ θὰ ἔχει ὅλο τὸ δικαίωμα νὰ στραφεῖ ἐναντίον τῶν συκοφαντῶν του. Τό νὰ ἀναστέλλεται κάθε διαδικασία καὶ νὰ περιμένει τὸ Δικαστήριον τὸν κατηγορούμενο, πότε θὰ εὐδοκήσει νὰ καταθέσει μηνύσεις, αὐτὸ ἀποτελεῖ παγκόσμια πρωτιά. Καὶ δίνει τὸ στίγμα τῆς ὑποβαθμισμένης σοβαρότητας καὶ τῆς ἠθικῆς ἀλλοτρίωσης τοῦ σημερινοῦ προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Αὐτὰ γιὰ τὴν προθεσμία, πού παραχωρήθηκε στὸν Παντελεήμονα Μπεζενίτη κατὰ τὴ δραματικὴ καὶ προβλη-

ματικὴ Συνεδρίαση τῆς Συνόδου τῆς 31ης Μαΐου.

Ἀλλὰ οἱ ἀναγνώστες μου θὰ ἐνδιαφέρονται νὰ πληροφορηθοῦν καὶ τί ἐνέργειες ἔγιναν ἀπὸ τὴ Διαρκὴ Ἱερά Σύνοδο, μετὰ τὴ διαπίστωση, ὅτι ὁ ὑπόλογος ρασοφόρος Μπεζενίτης δέν ἔκανε χρῆση τοῦ εὐεργετικοῦ δικαιώματος, πού τοῦ παραχωρήθηκε κατὰ τὸν προηγούμενο μῆνα, ἀλλὰ περιορίστηκε στὴν κατάθεση τοῦ πληρεξουσίου πρὸς τοὺς δύο συνηγόρους του.

Ἡ πλειοψηφία ἐπανῆλθε στὸ σταθερὸ αἶτημά της. Ὑποστήριξε, πὼς πρέπει νὰ προχωρήσουν οἱ διαδικασίες, πού ὀρίζει ὁ Νόμος «περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων». Νὰ ὀριστεῖ ἀνακριτὴς καὶ νὰ ἀρχίσει τὸ ἀνακριτικὸ ἔργο. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, ὅμως, ἀντέτεινε, πὼς τὸ πληρεξούσιο, πού κατέθηκε, ἀποτελεῖ ἔνδειξη συμμόρφωσης τοῦ κατηγορούμενου πρὸς τίς προηγούμενες ἐντολές τῆς Συνόδου. Καὶ πρότεινε νὰ τοῦ δοθεῖ καὶ δεύτερη προθεσμία. Ἄλλος ἓνας μῆνας. Ὅχι γιὰ ἄλλο λόγο. Ἀλλὰ γιὰ νὰ προλάβει νὰ σύρει στὰ δικαστήρια τοὺς κατηγοροῦς του. Καὶ μέ μόνη αὐτὴ τὴν πράξη, τῆς δικῆς του καταγγελίας, νὰ ξεφύγει ἀπὸ τὴν ἀρπάγη τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου.

Μετὰ ἀπὸ ὅλη αὐτὴ τὴ δραματικὴ διαδικασία, ὁ πολυσυζητημένος Μητροπολίτης Ἀνθιμος βγήκε καὶ ἀνακοίνωσε τὴν ἀπόφαση στοὺς δημοσιογράφους. Εἶπε, ὅτι δόθηκε ἀκόμα ἓνας μῆνας στὸν «ὁμοφυλόφιλο» Μητροπολίτη. Γιὰ νὰ καταθέσει τὴ μήνυσή του καὶ τὴν ἀγωγή του στὴ δικαστικὴ ἀρχή. Ὡστόσο, ὅταν ρωτήθηκε πότε θὰ ξανασυνεδριάσει ἡ Σύνοδος, ἀπάντησε, ὅτι, ἐξ αἰτίας τῶν θερινῶν δια-

κοπῶν, δέν πρόκειται νά συνεδριάσει στό τέλος τοῦ μηνός Ἰουλίου, ἀλλά στό τέλος τοῦ μηνός Αὐγούστου. Ἔτσι, ἡ προθεσμία, πού δόθηκε στόν κατηγορούμενο, δέν εἶναι μηνιαία, ἀλλά δίμηνη. Γιά δυό ὁλόκληρους μήνες ὁ ρασοφόρος Μπεζενίτης θά προβάλλεται μπροστά στό πανάγιο Θυσιαστήριο. Θά ἱεουργεῖ ἄνετα τό Μυστήριο τῆς Εὐχαριστίας. Καί θά ἐμφανίζεται σέ κάθε εὐκαιρία, γιά νά προκαλεῖ τά σχόλια καί τά πονηρά ὑπονοούμενα ἐκείνων, πού δέν ἀνέχονται τήν ἀναισχυντία καί τή βεβήλωση τῶν ἱερῶν καί ὁσίων.

Καί πότε ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος θά πάρει τό θέμα στά χέρια της, ὡς Κανονικό καί Νόμιμο Σῶμα, γιά νά τό μελετήσῃ σέ βάθος καί νά διαμορφώσει τίς ἀποφάσεις της; Πότε θά ἀνοίξῃ ἡ πόρτα τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων, γιά νά ἀρχίσει ἡ οὐσιαστική ἔρευνα καί ἡ ἐκδίκηση, σύμφωνα μέ τοὺς Ἱερούς Κανόνες καί μέ τοὺς Νόμους τοῦ Κράτους; Ἀγνωστο καί ἄδηλο.

Ἀκόμα καί ἂν, τελικά, ὁ ρασοφόρος Μπεζενίτης φτάσῃ στήν παράτολμη ἀπόφαση νά καταθέσῃ μηνύσεις καί ἀγωγές, ἡ διαδικασία τῶν πολιτικῶν Δικαστηρίων προβλέπεται νά τρέξῃ σέ μῆκος χρόνου καί νά καλύψῃ διάστημα ὄχι μικρότερο τῆς δεκαετίας. Καί τί; Ἡ Σύνοδος θά σιωπᾷ ὅλο αὐτό τό διάστημα; Θά βρίσκεται σέ στάση ἀνέκφραστης ἀναμονῆς; Θά παρακολουθεῖ τή διαφθορά καί θά ὁσμίζεται τή δυσωδία; Καί πῶς θά σηκώσει τήν κατακραυγή τῆς κοινῆς γνώμης, πού θά τήν κατηγορεῖ καθημερινά ὡς ἔνοχη ἀνέντιμης παρέλκυσης καί συγκάλυψης μιᾶς ἀχρείας συμπεριφορᾶς;

Ἀλλά καί τί θά πράξῃ ἡ Σύνοδος, ἂν καί ἀπό τήν ἄλλη πλευρά κατατεθοῦν ἀνταγωγές καί ἐκχυθοῦν στίς αἵθουσες τῶν ἐλληνικῶν Δικαστηρίων στοιχεῖα, πού αὐτή τῇ στιγμή διαφυλάσσονται, μέ μόνη τῇ διακριτική πρόθεση, νά μὴν προσβάλουν ἀκόμα περισσότερο τίς πληγωμένες συνειδήσεις τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος;

Θά σημειώσω καί μιὰ ἀκόμα παρατήρηση, πού φωτογραφίζει καί ὑπομνηματίζει τήν πλήρη σύγχυση, τήν πνευματική νέφωση στήν ὁποία περπατάει, στοχάζεται καί μεθοδεύει τίς κινήσεις του ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος.

Τήν ἴδια μέρα, πού δόθηκε ἡ μηνιαία (γράφει διμηνιαία) παράταση στόν κατηγορούμενο Ἱεράρχη, γιά νά προλάβει(!) νά καταθέσῃ ἀγωγές καί μηνύσεις ἐναντίον τῶν κατηγορῶν του, ἡ Σύνοδος, μέ πρωτοβουλία, φυσικά, τοῦ προέδρου της Χριστόδουλου, ἔκανε μιὰ ἐπίσημη ἀνακοίνωση. Καί δήλωσε στόν ἐλληνικό λαό, ὅτι δέν ἀναγνωρίζει τίς καταγγελίες, πού ἐμφανίζονται στίς τηλεοπτικές ὁθόνες, μέ ἐπιπολαιότητα καί μέ κριτήριο τήν τηλεθέαση. Κάλεσε δέ καί προκάλεσε ἐκείνους, πού ἔχουν ἐπιβαρυντικά στοιχεῖα γιά κληρικούς, νά τά καταθέσουν ὑπεύθυνα καί ἐνυπόγραφα: «*Ἡ ΔΙΣ καλεῖ εὐθαρσῶς καί δημόσια, λέει ἡ ἀνακοίνωση, ὅποιον ἔχει στοιχεῖα ἐναντίον κληρικῶν ὁποιοῦδήποτε βαθμοῦ γιά ἠθικές παρεκτροπές νά ὑποβάλῃ ἐνυπόγραφη μήνυση στίς ὑπηρεσίες της καταθέτοντας τά πειστήρια, ὑποδεικνύοντας ἐπωνύμως μάρτυρες*» («*Ἀδέσμευτος Τύπος*» 27 Ἰουνίου 2002).

Τώρα, πῶς ἡ ἀνακοίνωση αὐτή δέ-

νει μέ τήν ἄδεια, πού ἔδωσαν οἱ Συνοδικοί στόν κατηγορούμενο Μπεζενίτη νά προσφύγει στήν πολιτική δικαιοσύνη γιά νά ἐξοντώσει τούς μηνυτές του, αὐτό ἀποτελεῖ τό αἰνίγμα τῆς ὑπόθεσης.

Ἡ Σύνοδος πῆρε δυό ἀποφάσεις, πού ἀλληλοσυγκρούονται καί ἀλληλοαναιροῦνται. Ἴσως χωρίς νά τό ὑπολογίσει. Ἴσως καί σκόπιμα. Κάλεσε ἐκείνους, πού γνωρίζουν ἠθικά παραπτώματα κληρικῶν καί ἔχουν στοιχεῖα, νά καταθέσουν ἐνυπόγραφη καταγγελία καί νά παραδώσουν καί τά ἀποδεικτικά ντοκουμέντα. Καί, ταυτόχρονα, μέ τήν ἄλλη ἀπόφασή της, τούς φόβισε. Τούς ὑπογράμμισε, ὅτι ἂν τολμήσουν καί καταθέσουν τήν καταγγελία τους, ἡ ὑπόθεση δέ θά διαβιβαστεῖ στά Ἐκκλησιαστικά Δικαστήρια. Θά μείνει σέ ἐκκρεμότητα. Καί θά δοθεῖ στούς ἐνόχους ἡ ἄδεια νά σύρουν τούς κατηγορούμενους στήν πολιτική Δικαιοσύνη καί νά τούς ταλαιπωρῇ σουν ἴσαμε νά πετύχουν τήν ἐξόντωσή τους. Ἀκριβῶς, ὅπως γίνεται μέ τήν περίπτωση Μπεζενίτη.

Μέ ἕνα τέτοιο ἐκφοβισμό, ὡς φόντο, προβλήθηκε ἡ Συνοδική δήλωση, πού καλεῖ τούς Ἑλληνες πολίτες νά καταθέσουν τίς καταγγελίες τους γιά τά παραπτώματα τῶν κληρικῶν. Δέ νομίζετε, ὅτι πολλοί θά φοβηθοῦν καί θά συστείλουν τή λαχτάρα τους γιά κάθαρση τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ χώρου ἀπό τά μιάσματα; Οἱ ἄνθρωποι θά σκεφτοῦν καί θά ποῦν (καί μέ τό δίκιο τους): "Ἀν καταθέσω αὐτό, πού ξέρω, θά ἔχω μπερδέματα. Ἄς πᾶνε νά τά βροῦν μόνοι τους. Καί θά ἐπιφυλαχτοῦν νά βάλουν τήν ὑπογραφή τους. Ἀλλά δέ θά σταματήσουν νά ψιθυ-

ρίζουν πρὸς κάθε κατεύθυνση τήν κριτική τους.

Ἡ δεύτερη ἐπινόηση Χριστόδουλου ὑπῆρξε ἕνα ἀκόμα πονηρό ἐφεύρημα. Τίτλοφορήθηκε «ἄτυπο». Στήν οὐσία του, εἶναι ἄνομο καί παράνομο. Κανονικό καί Νομικό ἐξάμβλωμα. Ὁ κ. Χριστόδουλος, μέ εἰσηγήσή του καί μέ τήν ἀπόφαση, πού ἐξεμαίευσε, εὐτέλισε καί ἐξουθένωσε τό Κανονικό καί Θεσμοθετημένο ὄργανο διοίκησης τῆς Ἐκκλησίας, τήν Ἱερά Σύνοδο. Καί πέρασε ἕνα σημαντικό μέρος ἀπό τίς ἀρμοδιότητες της καί τίς ἐξουσίες της σέ ἕνα ψευδεπίγραφο σχῆμα, πού δέν ἔχει καμμία κανονική καί νόμιμη ὑπόσταση. Τό σχῆμα αὐτό κρέμεται στήν ἀέρα. Δέν ἔχει δικαίωμα νά ἐνεργήσῃ δραστικά ἢ νά πάρει ἀποφάσεις. Καί ἂν ἀποτολήσῃ κάποιες πρωτοβουλίες, θά εἶναι ἄκυρες καί ἀτελέσφορες.

Ὁ Χριστόδουλος εἰσηγήθηκε καί πέτυχε τή δημιουργία μιᾶς ἄτυπης «ἐπιτροπῆς», πού, ὑποτίθεται(!), θά ἐρευνάει τίς καταγγελίες ἐναντίον τῶν κληρικῶν καί θά ἀποφαίνεται ὑπεύθυνα(;), ἂν εἶναι σοβαρές καί τεκμηριωμένες καί πρέπει νά παραπεμφθοῦν στά Ἐκκλησιαστικά Δικαστήρια ἢ ἂν πρέπει νά προωθηθοῦν στό ἀρχεῖο.

Τήν ἀρμοδιότητα τοῦ ὑπεύθυνου ζυγίσματος τῆς ὁποιασδήποτε καταγγελίας καί τοῦ καθορισμοῦ τῆς πορείας της τήν ἔχουν, μόνο, τά θεσμοθετημένα διοικητικά ὄργανα. Τή σχετική διαδικασία τήν ὀρίζει ὁ Νόμος 5383/1932 «Περί Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων». Ὅταν πρόκειται γιά καταγγελίες ἐναντίον Ἀρχιερέων, τήν εὐθύνῃ νά μελετήσει τήν καταγγελία καί νά ἀποφανθεῖ, ἂν πρέπει νά γίνει δίωξη, τήν ἔχει ἡ Δι-

αρκής Ίερά Σύνοδος. Στην περίπτωση, πού ή καταγγελία αναφέρεται σέ παραπτώματα ιερέων ή μοναχών, αρμόδιος νά παραπέμψει τήν υπόθεση σέ Ἐκκλησιαστικό Δικαστήριο εἶναι ὁ Μητροπολίτης τῆς περιοχῆς.

Ὁ Χριστόδουλος ἔστειλε τόν Νόμο σέ καραντίνα. Καί σκάρωσε ἕνα νόθο, ἄτυπο ὄργανο, πού, ἐνῶ δέν ἔχει καμμία νομική ὑπόσταση καί δέν μπορεῖ νά ἀσκήσει καμμία ἐξουσία, τό ὄνομάτισε ἀρμόδιο νά μελετάει σέ βάθος καί πλάτος τίς καταγγελίες καί νά εἰσηγεῖται στόν Ἀρχιεπίσκοπο.

Τί σημαίνει αὐτή ἡ πραξικοπηματική ὑποσκέλιση τοῦ Νόμου καί τό πέραςμα ἐξουσιῶν σέ ἄτυπο σχῆμα;

Ἀπό δῶ καί πέρα, ἕνας Συνοδικός Μητροπολίτης, ἐξουσιοδοτημένος ἀπό τήν ἐπισκοπική του ιδιότητα καί ἀπό τό Νόμο νά ἀποφαίνεται γιά τή βασιμότητα μιᾶς καταγγελίας καί νά ψηφίζει γιά τήν παραπομπή της στό Ἐκκλησιαστικό Δικαστήριο, δέ θά μπορεῖ νά ἀσκήσει τό νομοθετημένο αὐτό καθήκον του. Καί ἕνα μέλος τῆς ἄτυπης Ἐπιτροπῆς π.χ. ὁ ἀρχιγραμματέας τῆς Συνόδου, χτεσινό παιδί καί χωρίς τήν ἄδεια τῆς ἐνεργοῦ συμμετοχῆς στίς συζητήσεις καί στίς ἀποφάσεις τῆς Συνόδου καί χωρίς τό δικαίωμα τῆς ψήφου, ὀνοματίζεται ἀρμόδιος νά ψηφίσει καί νά καθορίσει ἀποφασιστικά τήν τύχη τῆς καταγγελίας καί, κατά προέκταση, τήν τύχη ἑνός κατηγορούμενου Μητροπολίτη. Αὐτός, χωρίς νά τοῦ τό ἐπιτρέπει ὁ Νόμος, μπορεῖ νά δρομολογήσει τή δικαστική διαδικασία, πού θά ὀδηγήσει στήν καταδίκη τοῦ ἀνωτέρου του καί πρεσβύτερου Μητροπολίτη. Ἡ μπορεῖ, περπατώντας στά χνάρια τῆς

ιδιοτελείας, νά ψηφίσει τήν ἀπόρριψη τῆς ἔγκλησης στόν κάλαθο τῶν ἀχρήστων, γιά νά ἐξασφαλίσει τήν ψήφου τοῦ κατηγορούμενου μέλους τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, κατά τή μελλοντική δική του προαγωγή.

Τρελλές ἐπινοήσεις καί τρελλά σχήματα.

Καί δέν εἶναι μόνο αὐτό.

Ἄς ὑποτεθεῖ, ὅτι τό ἰδιόμορφο αὐτό, ἄτυπο σχῆμα ἀρχίζει νά δουλεύει. Ὅτι μιᾶ καταγγελία, πού ἀναφέρεται σέ σοβαρά παραπτώματα Ἀρχιερέα διαβιβάζεται στήν ἐπιτροπή καί ζητεῖται ἡ ἐμπεριστατωμένη καί αἰτιολογημένη γνωμάτευσή της. Πῶς θά καταφέρει ἡ ἄτυπη καί παράνομη Ἐπιτροπή νά συλλέξει τίς πληροφορίες της καί νά διαμορφώσει τή γνώμη της; Θά καλέσει μάρτυρες νά καταθέσουν; Δέν ἔχει τό δικαίωμα. Θά κλητεύσει τόν ἴδιο τόν κατηγορούμενο, γιά νά ζυγίσει τίς ἐξηγήσεις του καί νά ἀκούσει τήν ἀπολογία του; Οὔτε αὐτό τό δικαίωμα τό ἔχει. Πῶς, λοιπόν, θά κινηθεῖ καί πῶς θά ἐκπληρώσει τήν ἀποστολή, πού τῆς ἀνέθεσε ἡ ὑποπτη, σκοτεινή μεθόδευση τοῦ κ. Χριστόδουλου;

Θά ἐγγίσουμε τό δάχτυλο καί σέ ἄλλη μαύρη τρύπα, πού ἀποδεικνύει ἀπαράδεκτη τήν ἄτυπη ἐπιτροπή. Καί αὐτή χάσκει ἀκόμα περισσότερο.

Ἡ ἐπιτροπή δεσμεύτηκε νά συνεργάζεται μόνο μέ τόν Ἀρχιεπίσκοπο. Δέν ἔχει καμμία ἐξάρτηση καί καμμία ἀναφορά στήν Ἱερά Σύνοδο. Ἄν ὑποτεθεῖ, πῶς μέ τόν ἕνα ἢ τόν ἄλλο τρόπο, μέ παραβίαση τῶν ἀρχῶν τῆς νομιμότητος ἢ μέ τεχνάσματα, κλεμμένα ἀπό τοὺς μηχανισμούς τῆς κατασκοπείας, ὀλοκληρώσει τό ἔργο της, δέν ἔχει τό δικαίωμα νά ὑποβάλει τά πορίσματά

της στη Σύνοδο, πού είναι τό Ἀνώτατο διοικητικό ὄργανο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Αὐτό, πού ἔχει νά πεί, θά τό πεί στόν Ἀρχιεπίσκοπο. Ἰδιωτικά καί μυστικά. Σά νά εἶναι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ὁ ἀπόλυτος ἀφέντης. Ὁ δικτάτορας, πού ἔχει τό δικαίωμα νά ἀποφασίζει ὀριστικά. Καί ὁ Ἀρχιεπίσκοπος θά μεταφέρει τήν εἰσήγηση στήν Ἱερά Σύνοδο. Ἄν διαθέτει τήν ἀπαραίτητη εὐαισθησία καί τό σεβασμό πρὸς τή Σύνοδο, θά τή μεταφέρει ἀτόφια. Ἄν ὄχι, μπορεῖ ἄνετα νά τήν ἀλλοιώσει. Ἡ καί νά τήν ἀπορρίψει, δίχως νά ἀνακοινώσει τήν ἀπορριψή της στά μέλη τῆς Διαρκοῦς Ἱεῤῥας Συνόδου.

Εἶναι ὀλοφάνερο, πὼς ἡ «ἄτυπη» αὐτή ἐπιτροπή ἐπινοήθηκε καί στήθηκε γιά νά ἀπορροφήσει τούς κραδασμούς, πού δημιουργήσε τό σκάνδαλο τοῦ «ὁμοφυλόφιλου» Ἱεράρχη Παντελεήμονα Μπεζενίτη. Καί γιά νά προλάβει τή διασπορά τῆς λάβας, ἀπό τό ἐνεργό ἡφαίστειο τῆς Κεντρικῆς Θεσσαλίας.

Οἱ Συνοδικοί Ἱεράρχες, πού ἔγιναν ἀποδέκτες τῆς καταγγελίας κατὰ Μπεζενίτη, ἀποφάνθηκαν καί ὑποστήριξαν, ὅτι πρέπει νά ὀριστεῖ ἀμέσως ἀνακριτῆς Μητροπολίτης καί ὁ φάκελλος νά διαβιβαστεῖ στό Συνοδικό γιά τούς Ἀρχιερεῖς Δικαστήριο. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος τράβηξε τήν ἐγκληση ἀπό τά χέρια τῶν Συνοδικῶν Ἀρχιερέων καί τήν

ἔδωσε στήν ἐξαρτημένη ἐπιτροπή, γιά νά ἐκμαιεύσει τήν ἀπόφαση καί τήν εἰσήγηση, πού θέλει. Ἔτσι, καθὼς τήν 1η Σεπτεμβρίου ἀλλάζει ἡ σύνθεση τῆς Ἱεῤῥας Συνόδου, ἔχει τήν εὐχέρεια νά παίξει στή σκακιέρα του καί νά πετύχει τό ἀποτέλεσμα, πού ἐξυπηρετεῖ καί πού ἀθώνει τόν «ὁμοφυλόφιλο», καρδιακό φίλο του, Μπεζενίτη.

Ἀπό τήν ἄλλη μεριά, ἂν κάποιος ἀνακαλύψει μέσα του τό σθένος νά δημοσιοποιήσει τό σκάνδαλο τῆς Κεντρικῆς Θεσσαλίας καί νά καταγγεῖλει ὅσα ἔγιναν στή δημοσία τῶν Τρικάλων, ὁ κ. Χριστόδουλος θά πνίξει τήν καταγγελία, πρὶν προλάβει νά βγεῖ στά τηλεοπτικά παράθυρα. Μέ τόν ἰσχυρισμό, ὅτι ἀρμόδια νά ἀποφανθεῖ εἶναι ἡ «ἄτυπη» ἐπιτροπή, θά κρύψει τήν καταγγελία. Καί θά τή διοχετεύσει ἀθόρυβα, μετὰ τή σκηνοθετημένη καί συμφωνημένη γνωμάτευση τῆς ὁμάδας τῶν ὑποτακτικῶν του, στό καλάθι τῶν ἀχρήστων.

Καί τά σκάνδαλα θά κραυγάζουν. Καί ἡ φθορά τῶν θεσμοθετημένων διοικητικῶν ὀργάνων τῆς Ἐκκλησίας θά συνεχίζεται. Καί ὁ κ. Χριστόδουλος θά ἐμφανίζεται στίς ὁθόνες καί θά προκαλεῖ τούς πάντες, νά καταθέσουν ὑπεύθυνα καί ἐνυπόγραφα τίς καταγγελίες τους καί τά ντοκουμέντα τῆς διαφθορᾶς, πού βρίσκονται στά χέρια του.

Καί ὁ θόρυβος θά σβήνει στό σιγήσῃρα τῆς ἄτυπης σκηνοθεσίας.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

«Στένουσι δέ οἱ παρ' ἡμῖν ἅγιοι ἅπαντες, καί πᾶς εὐσεβὴς ὀλοφύρεται σύλλογος. καί παῦλαν τῶν προτέρων ταραχῶν προσδοκῶντες, ἐτέρας πάλιν ἐδεξάμεθα».

(Θεοδωρήτου Κύρου, Ἐπιστολή 80, Εὐτρεχίῳ Ὑπάρχῳ)

ΚΑΝΟΝΙΚΟΤΗΤΑ ΝΟΜΙΜΟΤΗΤΑ ΥΠΕΥΘΥΝΟΤΗΤΑ

Κέντρο της πνευματικής δράσης και της καθόλου ποιμαντικής ζωής της Ἐκκλησίας μας εἶναι ὁ Ἐπίσκοπος. Οἱ Ἐπίσκοποι εἶναι ἐκεῖνοι, πού συνεχίζουν τήν πορεία της Ἐκκλησίας μας ὡς διάδοχοι τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καί ὡς κύριοι ἐκφραστές της εὐαγγελικῆς προτροπῆς τοῦ «*πορευθέντες μαθητεύσατε*». Ἡ ἀποστολική διαδοχή καί ἡ πορεία αὐτή τῶν Ἐπισκόπων, ὅλους αὐτοῦς τούς αἰῶνες, ἀπό τό ὑπερῶο της Πεντηκοστῆς μέχρι τίς ἡμέρες μας, οὔτε τυχαία εἶναι οὔτε αὐθαίρετη. Ὅριοθετεῖται καί περιγράφεται ἀπό τίς ἐπιταγές καί τούς ὁρισμούς τῶν Ἱερῶν Κανόνων, πού προσδιορίζουν τό στίγμα καί καθορίζουν τόν τρόπο ζωῆς τῶν Ἐπισκόπων μας. Οἱ Ἱεροί Κανόνες ἀποτελοῦν τό πηδάλιο καί τήν πυξίδα πού κατευθύνουν τήν ἐπίγεια πορεία της Ἐκκλησίας μας. Ἐπισφράγισμα τούτου ἀποτελεῖ καί ἡ πρώτη διαβεβαίωση, πού δίνει ὁ Ἐπίσκοπος κατά τήν ἱερή στιγμή της χειροτονίας του, ὅτι θά πείθεται καί θά τηρεῖ ἀπαρασαλεύτως τά κελεύσματα τῶν Ἱερῶν Κανόνων.

Στή διαχρονική ὁμως πορεία της Ἐκκλησίας τὰ πράγματα μεταβλήθηκαν καί στήν πράξη ἀπομακρύνθηκαν ἀπό τήν ἱστορική τους βάση. Αὐτό θά μπορούσε νά ἀποδοθεῖ στὸν συγχρωτισμὸ καί στὶς διαπλοκὲς της διοικουσῆς Ἐκκλησίας μὲ τίς ἐκάστοτε κοσμικὲς ἐξουσίες, καί σ' αὐτή τήν ἐπιλογὴ τὸ μεγάλο μερίδιο εὐθυνῶν ἀνήκει προδήλως στοὺς φορεῖς της ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως μὲ τίς ποικίλες καί παράδοξες φιλοδοξίες τους, τίς κοσμικὲς προβολές τους, τίς ἀνθρώπινες ἀδυναμίες καί τὰ πάθη τους. Ἔτσι στή συμπόρευση αὐτή ἐπινοήθηκαν καί μεθοδεύτηκαν διάφορα συστήματα, τὰ ὁποῖα ὁμως κινοῦνται λίγο-πολὺ ἔξω ἀπὸ τὸ πνεῦμα διοικήσεως της Ἐκκλησίας, ὅπως αὐτὸ διαγράφεται καί προσδιορίζεται ἀπὸ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες.

Αὐτές τίς δυσμενεῖς ἀλλοιώσεις ὑπέστη, δυστυχῶς, στήν ἐξέλιξή του καί τὸ δικό μας σύστημα διοικήσεως της Ἐκκλησίας, γιὰ νά φθάσουμε στοὺς νεότερους χρόνους σ' αὐτὸ της «συναλληλίας» ἢ της «νόμῳ κρατούσης πολιτείας», ὅπως

λέγεται, χωρίς να μπορεί να πει κανείς ποιά όνομασία είναι δόκιμη. Τò σύστημα αυτό προσδιορίζεται, κατά τις διοικητικές του δομές, από τή συμπορεία τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πολιτείας καὶ ἐξειδικεύεται στὸν ἐκάστοτε Καταστατικό Χάρτη (ισχύων νόμος 590/1977), πολλὲς ἀπὸ τὶς διατάξεις τοῦ ὁποίου δὲν ἦταν καὶ δὲν εἶναι συμβατὲς ἢ ἀκόμη εἶναι καὶ ἀντίθετες πρὸς τὸ περιεχόμενο τῶν Ἱερῶν Κανόνων.

Συμπέρασμα ἀπ' ὅλες αὐτὲς τὶς σκέψεις εἶναι ὅτι τὸ κύριο καὶ καθοριστικὸ στοιχεῖο τῶν Ἐπισκόπων στὸ χῶρο τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ κανονικότητά τους. Καὶ αὐτὴν τὴν κανονικότητα, τὴν ὁποία ἀποκτᾷ ὁ κληρικὸς μὲ τὴν ἐκλογή καὶ τὴ χειροτονία του σὲ Ἐπίσκοπο, δὲν μπορεί ποτὲ νὰ ἀπολέσει, παρὰ μόνο μετὰ ἀπὸ «τελείαν δίκην», πού γίνεται κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς καὶ τὴ διαδικασία, ὅπως σαφῶς καὶ ἐπακριβῶς καθορίζονται ἀπὸ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες. Καὶ εἶναι μὲν δυνατόν, ὑπὸ τὸ κρατοῦν σήμερα καθεστῶς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας, διατάξεις κοσμικοῦ χαρακτήρα καὶ κοσμικὲς ἐξουσίες-ἄλλοτε ὀρθῶς καὶ ἄλλοτε ἐσφαλμένα- νὰ ἐπηρεάζουν τὴ νομικὴ (διοικητική) θέση τῶν Ἐπισκόπων στὸν ἐκκλησιαστικὸ χῶρο, κανένας ὅμως κοσμικὸς κανόνας δικαίου καὶ καμμία κοσμικὴ ἐξουσία δὲν μποροῦν νὰ ἀφαιρέσουν, οὔτε καὶ νὰ ἐγγίσουν τὴν κανονικότητα τῶν Ἐπισκόπων, τῆς ὁποίας ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος προσδιορίζονται, κατὰ τρόπο μοναδικὸ καὶ ἀποκλειστικό, ἀπὸ τὴν ἀπ' αἰώνων θεσπισμένη κανονικὴ τάξη. Οἱ κανονικῶς ἐκλεγέντες καὶ χειροτονηθέντες σὲ Ἐπισκόπους κληρικοί, ἐφόσον δὲν ἀπομακρύνθηκαν μετὰ «τελείαν δίκην», παραμένουν κανονικοὶ ἐπίσκοποι τοῦ ποιμνίου τους μέχρι

τὴν τελευτὴ τους καὶ τὴν ἐξοδό τους ἀπὸ τὴν παρούσα ζωὴ, καὶ πρέπει μὲ φόβο Θεοῦ καὶ ὑπευθυνότητα νὰ διατηροῦν ἀνύστακτο τὸ ἐνδιαφέρον τους γιὰ τὸ ἐμπιστευθὲν σ'αυτοὺς ποιμνιο «ὡς λόγον ἀποδώσοντες».

Ἐγινε ἡ σύντομη αὐτὴ ἱστορικὴ ἀναδρομὴ, γιὰ νὰ καταδειχθεῖ ποὺ στηρίζεται τὸ ἰδιαίτερο καὶ ἔντονο πνευματικὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κανονικοῦ Μητροπολίτη Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος Σεβ. Νικοδήμου, γιὰ ὅσα θλιβερά εἶδαν τὸ φῶς τῆς δημοσιότητας στὶς ἡμέρες μας πού ἀφοροῦσαν στὴ Μητρόπολή του καὶ ἐγίναν δυστυχῶς θέαμα στὶς τηλεοράσεις καὶ ἀνάγνωσμα στὶς ἐφημερίδες. Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς Νικόδημος οὔτε ὁ ἴδιος παρήγαγε οὔτε κἂν συμμετείχε στὴ δημιουργία τῶν θλιβερῶν αὐτῶν καταστάσεων. Μακριὰ ἀπ'αὐτὸν αὐτοῦ τοῦ εἶδους οἱ ἐνέργειες καὶ δραστηριότητες. Ἄλλοι τὰ παρήγαγαν καὶ τὰ δημιούργησαν. Ἀπὸ τὴ στιγμή, ὅμως, πού ἤλθαν στὸ φῶς τῆς δημοσιότητας αὐτὰ τὰ παράδοξα φαινόμενα καὶ ὁ ἴδιος τὰ πληροφορήθηκε ἀνωνύμως διὰ τοῦ ταχυδρομείου, ὡς τελευταῖος ἀποδέκτης, ὁφείλει, ὑπακούοντας στὴν ἀρχιερατικὴ του συνείδηση καὶ στὸ ἐπισκοπικὸ του καθῆκον, νὰ τὰ διαβιβάσει, ὡς εἶχαν, καὶ νὰ τὰ θέσει ὑπόψη τοῦ ἀνώτατου διοικητικοῦ σχηματισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας, τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς ἐλλαδικῆς Ἐκκλησίας, καὶ μάλιστα διὰ τοῦ ἐμπιστευτικοῦ πρωτοκόλλου. Στὴ Σύνοδο λοιπὸν καὶ στοὺς διοικητικοὺς σχηματισμοὺς πού ἡ ἴδια ἔχει στὴν ἐξουσία της (καὶ ἂς ἀφήσουμε τὰ κοσμικὰ δικαστήρια), ἀνήκει περαιτέρω ἡ εὐθύνη τῆς ἔρευνας καὶ τῆς διερεῦνσης τῶν θλιβερῶν αὐτῶν φαινομένων, τῆς διάγνωσης καὶ τοῦ προσδιορισμοῦ τῶν κανονικῶν παρα-

πτωμάτων (ἐφόσον αὐτὰ διαπιστωθοῦν ὑπεύθυνα) καὶ τῆς λήψης τῶν περαιτέρω ἀποφάσεων. Προτάσεις καὶ ἀπόψεις, πὺν φέρονται ὅτι ἀκούσθηκαν καὶ ἤλθαν στή δημοσιότητα, ὅπως: ἄς ἀφεθεῖ ἡ κοσμική δικαιοσύνη νὰ ἐπιληφθεῖ τοῦ ζητήματος, ἢ νὰ τεθεῖ ἡ ὑπόθεση στὸ ἀρχεῖο, ὁ «ἀκοινωνητος!» Νικόδημος δὲ μπορεῖ νὰ κάνει αὐτὲς τὶς καταγγελίες (λέτε καὶ ὁ ἴδιος τίς κατεσκεύασε), ἢ ἄς μείνει ἀνικτὸ τὸ θέμα καὶ ἄλλα ἡχηρὰ παρόμοια, δὲν ἔχουν καμμιά θέση στὸ ἔργο τῶν ἀνώτατων διοικητικῶν ὀργάνων τῆς Ἐκκλησίας. Ὑπάρχει μάλιστα ὁ κίνδυνος ὅλα αὐτὰ νὰ χαρακτηρισθοῦν καὶ νὰ θεωρηθοῦν προσχήματα καὶ ὑπεκφυγὲς καὶ τότε ἡ ζημία, πὺν θὰ γίνεῖ στὸν πιστὸ λαό, θὰ εἶναι πολὺ μεγαλύτερη.

ΕΔΩ ΚΑΙ ΤΩΡΑ λοιπὸν ἐπιβάλλεται ἔρευνα σὲ βάθος μὲ ὑπευθυνότητα καὶ ἀντικειμενικότητα, χωρὶς προκαταλήψεις ἢ δεσμεύσεις, ἀπὸ τὰ ἐπίσημα καὶ ἀρμόδια ὄργανα καὶ κατὰ τὴν προβλεπόμενη ἐκκλησιαστική διαδικασία, γιὰ νὰ διαγνωσθεῖ ἡ βασιμότητα ἢ μὴ ὅσων, ἄγνωστο πῶς, ἤλθαν στὸ φῶς τῆς δημοσιότητας. Ἄλλη λύση δὲν χωρεῖ. Δυστυχῶς ἀποτελεῖ μονόδρομο. Μὲ αὐτὸ καὶ μόνο τὸν τρόπο καὶ τὸ κύρος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Ποιμένων της θὰ διαφυλαχθεῖ καὶ οἱ ἀμφιβολίες τοῦ εὐσεβοῦς πληρώματος ἀσφαλῶς θὰ διαλυθοῦν.

Εἶναι καιρὸς καὶ ὁ Μακαριώτατος καὶ ἡ ἐκκλησιαστική ἡγεσία νὰ ἀναλάβουν τὶς εὐθύνες τους.

Συν.

Παπα-Γιάννη

Προβλέπω τούμπανα. Κουδοῦνες καὶ τενεκέδια.

Θὰ πέσουν στὸ τραπέζι τέτοια στοιχεῖα, πού θὰ καῖ τό πελεκούδι.

Οἱ παλιοὶ τρόφιμοι τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκοτροφείου εἶναι ἔτοιμοι. Ἡ Χίος ἔχει γεμάτη τὴν τσάντα. Ἡ Ζάκυνθος τραγουδάει... Ἡ Ἀττική ξέρει πολλά. Καὶ ὁ φάκελλος εἶναι φουσκωμένος.

Ποιοὶ θὰ καοῦν καὶ ποιοὶ θὰ τσουρουφλιστοῦν, θὰ τό δοῦμε σύντομα.

Φιλικά
Παπα-Γιώργης

Οί θησαυροί της Ἐκκλησίας

ἵναι ἐπιτρεπτό νά ἔχει ἡ Ἐκκλησία περιουσία; Τό ἐρώτημα αὐτό ἐπανερχεται συχνά σάν πρόβλημα χριστιανικῆς δεοντολογίας. Εἶναι καί στίς μέρες μας ἐπικάιρο μετά τήν ἀπόφαση τῆς ΔΙΣ νά ιδρύσει ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος κεδροσκοπικές ἐπιχειρήσεις σέ συνδυασμό μέ τήν ἀξιοποίηση τῆς περιουσίας Της. Κατά τήν τελευταία τριακονταετία τό ἐρώτημα ἔχει ἀπασχολήσει πολλούς. Μεταξύ αὐτῶν, δύο σοφούς καί ἤδη μακαριστούς κληρικούς, τόν Ἀρχιεπίσκοπο πρῶν Ἀθηνῶν Ἱερώνυμο καί τόν Ἀρχιμανδρίτη Ἐπιφάνιο Θεοδωρόπουλο. Οἱ σκέψεις τους ἔχουν ἀποτυπωθεῖ σέ βιβλία, πού ἔγραψαν. Ὁ πρῶτος, λίγο πρίν τήν παραίτησή του, ἐκθέτοντας στήν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τό ἔργο τῆς ἀρχιεπισκοπείας του στόν οἰκονομικό τομέα (Περί τοῦ Οἰκονομικοῦ Προβλήματος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Ἀθῆναι 1975)· ὁ δεύτερος, συμμετέχοντας στίς ἀντιδράσεις κατά τοῦ λεγόμενου νόμου Τρίτση, πού ἐπιχειροῦσε νά ἐπεκτείνει τόν κρατικό παρεμβατισμό στή διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας καί στή διαχείριση τῆς περιουσίας Της (Ἡ Ἐκκλησιαστική Περιουσία, Ἀθῆναι 1987).

Οἱ θέσεις καί τῶν δύο ἐκκλησια-

στικῶν ἀνδρῶν συμπίπτουν στό ὅτι ἡ διδασκαλία καί τό παράδειγμα τοῦ Κυρίου θέλει οἱ μέν κληρικοί νά εἶναι πτωχοί, δηλαδή, νά ζοῦν αὐτοί καί οἱ οἰκογένειές τους, (οἱ ἔγγαμοι), λιτά. Ἡ Ἐκκλησία, ὁμως, νά εἶναι πλουσία, αὐτάρκης νά ἀντιμετωπίζει τή μισθοδοσία τοῦ προσωπικοῦ Της, κληρικῶν καί λαϊκῶν, καί τίς λοιπές δαπάνες Της, καί νά ἔχει συγχρόνως τή δυνατότητα νά ἀναπτύσσει πλούσιο ἱεραποστολικό ἔργο. Ὡς παράδειγμα φέρουν τόν πρῶτο πυρήνα τῆς Ἐκκλησίας, τόν Κύριο μέ τούς Ἀποστόλους Του. Ἡ ἁγία ἐκείνη ὁμάδα διέθετε κοινό ταμεῖο, τό ὁποῖο κρατοῦσε καί διαχειριζόταν ὁ Ἰούδας, καί ἀπό τό ὁποῖο κάλυπταν τίς ἀνάγκες τῆς συντηρήσεώς τους καί ἀσκοῦσαν φιλανθρωπία. Τά ἔσοδα τοῦ ταμείου προέρχονταν ἀπό ἐκούσιες δωρεές ἀνθρώπων, πού ἀκολουθοῦσαν τόν Κύριο. Ἀλλά καί στούς μετέπειτα αἰῶνες βλέπουμε τήν Ἐκκλησία νά δέχεται προσφορές ἀπό τό σῶμα τῶν πιστῶν καί νά ἀναπτύσσει μεγάλο φιλανθρωπικό καί ἱεραποστολικό ἔργο.

Μέ τά λόγια τοῦ Ἱερωνύμου, τό συμπεράσμα εἶναι: «τό ὀρθόν εἶναι ὄχι νά μὴν ἔχη περιουσίαν ἡ Ἐκκλησία, ἀλλά τήν περιουσίαν Της πρέπει μέ φόβον Θεοῦ καί μέ συναίσθησιν, ὅτι ἡ περι-

ουσία αυτή είναι ιερά, να προσπαθοῦν ὅσοι τὴν διαχειρίζονται, νὰ διατίθεται αὕτη διὰ τὴν στοιχειώδη συντήρησιν τῶν ἐργατῶν τοῦ Ἀμπελῶνος τοῦ Κυρίου καὶ διὰ τὰ λοιπὰ ἔξοδα τῆς ἱεραποστολῆς, ὡς καὶ διὰ τὰ ἔργα τῆς Ἀγάπης μόνον. Διότι ἀποτελεῖ ἱεροσυλίαν νὰ χρησιμοποιηται ἡ περιουσία τῆς Ἐκκλησίας διὰ νὰ πλουτίζουν ἀτομικῶς ὅσοι τὴν διαχειρίζονται, ἀλλὰ καὶ νὰ παραμένουν νεκρά τὰ ὑλικά ἐκκλησιαστικά ἀγαθὰ» (ἔ.ἀ., σελ. 11). Τὴν ἱεροσυλία αὕτη ὁ Ἱερώνυμος θεώρησε χρέος του, ὡς Ἀρχιεπίσκοπος, νὰ τὴν θεραπεύσει. Θὰ ἦταν ἐπίορκος ἂν δὲν τὸ ἐπιχειροῦσε. Καὶ τὸ ἐπεχείρησε, χωρὶς ὅμως νὰ κατορθώσει νὰ τὸ φέρει εἰς πέρας. Ἡ προσπάθεια ἀτόνισε μετὰ τὴν παραίτησή του. Χαρακτηριστικῇ, πάντως, ἦταν ἡ ἀγωνία του νὰ ἐπιστρατεύσει πρόσωπα, «τὰ ὅποια ἐκτός ἀπὸ τὴν κρυσταλλίνην τῶν ἐντιμότητα, (νὰ) διαθέτουν καὶ ἐξαιρετικὰς ἱκανότητας καὶ εἰδικὰς γνώσεις καὶ πλουσίαν εἰδικὴν ἐμπειρίαν, ἀλλὰ καὶ πλήρη ἀνιδιοτέλειαν, ὡς καὶ θερμὴν ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν» (ἔ.ἀ., σελ. 121). Στὸ βιβλίον τοῦ ἀναφέρει ὅτι ἡ προσπάθειά του τορπιλίστηκε ἀπὸ πολλὰς πλευρὰς καὶ διαβλήθηκε. Ἴσως θὰ εἶχε πολεμηθεῖ λιγότερο, ἂν δὲν ἦταν τόσο ἀπόλυτος στὴν ἀναζήτησιν προσώπων μὲ τίς παραπάνω ιδιότητες. Τέτοια πρόσωπα δὲν εἶναι πάντοτε ἀρεστά. Τὸ ἐλλειμματικὸ ἰσοζύγιον ἐντιμότητας καὶ τὸ βεβαρμένον παρελθόν στὴ διαχείριση δημοσίου χρήματος, ἢ λυμφοτικὴ ἀφοσίωσις πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ, ἀντίθετα, ἡ διπλωματικὴ ρευστότητα τοῦ ἥθους θεωροῦνται πιο ἐλκυστικὰς ιδιότητες στὰ

ποικίλα κυκλώματα....

Μετὰ ἀπὸ αὐτὰ, τὸ ἀρχικὸ μας ἐρώτημα παίρνει μιὰ ἄλλη διατύπωση: εἶναι ἐπιτρεπτό ἡ Ἐκκλησία νὰ συγκεντρώνει μεγάλες περιουσίες; Γιατί ὄχι, θὰ ἔλεγε κανεὶς, ἀφοῦ ἔτσι θὰ μπορεῖ νὰ κάνει πιο ἐντονὴ τὴν παρουσία Τῆς στὸν κόσμον καὶ νὰ ἐπεκτείνει μὲ μεγαλύτερη ἐπιτυχία τὸ ἔργο Τῆς; Ἡ ἐμπειρία ἐν τούτοις δὲν εὐνοεῖ αὐτὴ τὴν θέσιν. Κατὰ κανόνα ἡ ἐκκλησιαστικὴ περιουσία, πού ἐπισωρεύεται, παραμένει ἐπὶ πολλὰ χρόνια νεκρή, παρόλο πού, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, προέρχεται ἀπὸ δωρεὰς μὲ τὴν δέσμευσιν νὰ διατεθεῖ στὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας. Γίνεται μῆλο τῆς ἐρίδος μεταξὺ φατριῶν καὶ σκάνδαλο γιὰ πολλὰς ἐλαστικὰς ἱερατικὰς, καὶ ὄχι μόνον, συνειδήσεις. Τελικὰ «καταληστεύεται», κατὰ τὴν ἔκφραση τοῦ Κ. Πυλαρινοῦ, Διευθυντοῦ Οἰκονομικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Ἐκκλησίας (ΤΑ ΝΕΑ, 22-4-2002). Τὸ ἱεραποστολικὸ καὶ φιланθρωπικὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας ἀνὰ τοὺς αἰῶνες δὲν βασίστηκε στὴν ἀξιοποίηση συσσωρευμένης περιουσίας. Πίσω ἀπὸ κάθε συγκεκριμένον ἔργο βρισκόταν κάποια φωτισμένη, ἁγία καὶ δραστήρια ἱερατικὴ μορφή, πού διαχειρίστηκε μὲ εὐσυνειδησία καὶ φόβον Θεοῦ τὴν προσφορά τῆς ἀγάπης τοῦ λαοῦ. Τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ στίς μέρες μας. Ἐτσι, ὅταν ἡ διοίκησις τῆς Ἐκκλησίας μας προβάλλει τὸ φιланθρωπικὸ Τῆς ἔργο, ἀπαντώντας στίς ἐπιθέσεις τῶν ἐχθρῶν Τῆς, προβάλλει κατ' οὐσίαν τὸ ἔργο τῆς ἀγάπης τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, πού συντονίζεται ἀπὸ κάποιους ἄξιους ποιμένες. Ἀπὸ τίς καταθέσεις τῆς Ἐκκλησίας στίς Τράπεζας καὶ ἀπὸ τὴν ἀκίνητη περιουσία

Της δέν ἀκούστηκε ποτέ νά ἔχει χτιστεῖ κάποιος ναός, νά ἔχει γίνει ἕνα ἴδρυμα, νά ἔχει ἐνισχυθεῖ ἕνα ἱεροποστολικό κλιμάκιο. Ἡ ἀγάπη τοῦ πληρώματος εἶναι τό θησαυροφυλάκιο τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ἀστείρευτη πηγή τοῦ πλούτου Της. Αὐτό, πού χρειάζεται, εἶναι νά πληθύνουν οἱ εὐσυνείδητοι διαχειριστές του. Πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνση κινήθηκε ἡ διδασκαλία καταξιωμένων ποιμένων. Ὁ π. Ἐπιφάνιος, καίτοι ὑπέρμαχος τοῦ δικαιώματος τῆς Ἐκκλησίας νά ἔχει περιουσία καὶ νά εἶναι ἐλεύθερη νά τὴν διαχειρίζεται, συνιστοῦσε στὰ μοναστήρια νά μὴν ἀνακόπτουν τὴν παροχὴ φιλανθρωπίας ἀκόμα καὶ σέ περιόδους πού ἔχουν ἀυξημένα ἐξοδα, π.χ., λόγω οἰκοδομικῶν ἐργασιῶν, ἔστω καὶ μέ κίνδυνο νά ἐπιβραδυνθεῖ τό οἰκοδομικό τους πρόγραμμα. Ὅταν δέ ἀπὸ τίς δωρεές τῶν πιστῶν, μετὰ τὴν κάλυψη τῶν ἀναγκῶν τῆς λειτουργίας τους, παραμένει κάποιο περίσσευμα, αὐτό νά διατίθεται ὅλο σέ ἔργα ἀγάπης καὶ νά μὴν ἐπενδύεται, π.χ., σέ τραπεζικές καταθέσεις, μετοχές, ἢ ἀκίνητα. Ἀλλὰ συχνά καὶ ἄγιοι χρειάστηκε νά διεξάγουν ὀδυνηροὺς ἀγῶνες γιὰ νά στηρίξουν αὐτό τό ἥθος. Ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Γραικός, γιὰ παράδειγμα, ὁ Ἑλληνας Ἀγιορείτης μοναχός, πού ἔδρασε στή Ρωσία τόν 16ο αἰῶνα, γιὰ τὴν εὐεργετικὴ δράση τοῦ ὁποίου στή Ρωσικὴ Ἐκκλησία κατετάγη στοὺς Ἅγίους Της, ἦλθε σέ σύγκρουση μέ τό θρησκευτικό-πολιτικό κατεστημένο τῆς Μόσχας, πρᾶγμα, πού τοῦ κόστισε εἴκοσι χρόνια φυλακὴ ἀπὸ τὰ σαράντα πού ἔζησε συνολικά ἐκεῖ. Αἰτία τοῦ διωγμοῦ τό ὅτι «στή διαμάχη μεταξύ (μοναχικῶν παρατάξεων), πού συνε-

τάραξε τὴ ρωσικὴ κοινωνία καὶ ἀφοροῦσε τυπικά τὴ μοναστηριακὴ περιουσία, οὐσιαστικά δέ τὴν ἐκκοσμίκευση τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Μάξιμος ἔλαβε τὴ θέση (ἐκείνων), πού ὑπεστήριζαν ὅτι οἱ μονές δέν πρέπει νά ἔχουν μεγάλες ιδιοκτησίες ἀλλὰ μόνο τὴν ἀπαραίτητη γιὰ τὴ συντήρησή τους» (Ἀρχιμ. Γεώργιος, Ὁρθόδοξη Μαρτυρία, Λευκωσία, Ἄρ. 42, σελ. 62).

Στό διωγμὸ τοῦ Δεκίου συνελήφθη ὁ Ἀρχιδιάκονος καὶ μάρτυρας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης Λαυρέντιος. Πρὶν ἀπὸ τό μαρτύριο, μετὰ ἀπὸ ἀπαίτηση τοῦ Αὐτοκράτορα νά τοῦ παραδώσει ὅλους τοὺς θησαυροὺς τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Λαυρέντιος ζήτησε πολλὰ ἀμάξια γιὰ νά τοὺς μεταφέρει. Ἀφοῦ πῆρε τὰ ἀμάξια, τὰ φόρτωσε μέ τυφλοὺς, χωλοὺς, σακάτηδες, φτωχοὺς ρακένδυτους, τοὺς ὁποίους ἔτρεφε ἡ Ἐκκλησία. Τοὺς παρουσίασε στὸν Αὐτοκράτορα λέγοντας: «Ἐδῶ βρίσκονται οἱ θησαυροὶ τῆς Ἐκκλησίας...».

Ε. Χ. Οἰκονομάκος

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης.

Ἰδιοκτήτης:

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Διεύθυνση:

19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς.

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο.